

Arrest

**nr. 76 318 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 5 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2003 treedt verzoekster in het huwelijk met de heer A. A. te Marokko. Op dit moment was de heer A. A. nog gehuwd met de Belgische onderdaan P. K. Op 27 juni 2006 wordt dit laatste huwelijk ontbonden door echtscheiding en op 3 november 2010 wordt bij arrest van het hof van beroep van Brussel dit huwelijk vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Aangezien het huwelijk tussen verzoekster en de heer A. A. strijdig is met de Belgische openbare orde, wegens bigamie, wordt dit huwelijk niet erkend door de Belgische autoriteiten bij voorlopige beslissing van 5 mei 2007 en definitief bij beslissing van 12 juli 2007.

1.2. Op 28 juni 2005 dient verzoekster een visumaanvraag (type C) om redenen van familiebezoek in. Dit visum wordt ambtshalve afgeleverd door de diplomatieke post.

1.3. Op 8 maart 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op basis van haar relatie met een gevestigde vreemdeling, met name de heer A. A.

1.3. Op 10 juni 2009 worden verzoekster en haar minderjarige zoon gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van 12 maanden op basis van (oud) artikel 9, derde lid en artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 30 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij zij zich beroept op criterium 2.8A, 2.8B en andere prangende humanitaire situaties van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

1.5. Op 17 november 2010 wordt de aanvraag van 30 oktober 2009 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoekster wordt op 24 november 2010 in kennis gesteld van deze beslissing.

1.6. Op 17 november 2010 wordt verzoeksters tijdelijke verblijfstitel voorwaardelijk verlengd tot 8 januari 2011.

1.7. Op 23 maart 2011 wordt het verblijfsrecht van de heer A. A. ingetrokken omdat deze zijn recht op verblijf had verkregen op basis van een schijnhuwelijk met mevrouw P. K.

1.8. Op 28 oktober 2011 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 23 december 2011. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, S.I. {...}, Attaché

genomen op 28.10.2011

wordt aan de genaamde E.B.O. {...}, geboren te TETOUAN op 30.11.1984, van Marokkaanse nationaliteit

en haar minderjarige zoon:

de genaamde A.A. {...}, geboren op 05.06.2004, van Marokkaanse nationaliteit

het bevel gegeven om uiterlijk op 22 JAN 2012 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Art 13 §3, 3° De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België Indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of ander onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 07.08.2003 vindt er een huwelijk plaats in Marokko tussen de heer A.A. {...} en mevrouw E.B.O. {...} Op dat moment is de heer A.A. {...} nog gehuwd met mevrouw P.K. {...}, die de Belgische nationaliteit heeft. Het huwelijk tussen de heer A.A. {...} en de betrokkene kon dus niet erkend worden gezien strijdig met het internationaal privaatrecht openbare orde.

Op 03.07.2007 diende de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 voor zichzelf en voor haar zoontje. Ze baseert zich in deze aanvraag op haar wens om het gezinsleven in stand te houden, en om dit verder uit te bouwen met de heer A.A. {...}.

Bovendien haalt de betrokkene aan dat ze hier wordt onderhouden door haar echtgenoot; dat het onmenselijk zou zijn om haar en haar zoon terug te sturen naar het land van herkomst; en op de wil tot integratie.

Op 10.06.2009 werd een beslissing genomen betreffende de regularisatieaanvraag van mevrouw E.B.O. {...}. Mevrouw E.B.O. {...}, word tijdelijk geregulariseerd op basis van haar relatie met een gevestigde vreemdeling (de heer A.A. {...}) en het kind dat uit deze relatie werd geboren. Op 27.01.2010 wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 23.03.2011 wordt het verblijfsrecht van de heer A.A. {...} ingetrokken, daar hij zijn recht op verblijf had verkregen middels het schijnhuwelijk dat werd aangegaan met mevrouw K. {...}. Zijn huwelijk werd immers op 03/11/2010 nietig verklaard door het hof van Beroep.

Alles wijst er erop dat zowel de heer A.A. {...} als mevr. E. B. {...} op de hoogte moeten geweest zijn van de huwelijksituatie van de heer A.A. {...} . Hun kind is namelijk geboren op 05/06/2004 terwijl de heer A.A. {...} op 10/03/2004 een verblijf aanvraag op basis van zijn huwelijk met P.K. {...}. Beide personen hadden dus al een relatie vooraleer de heer A.A. {...} een verblijf aanvraag op basis van echtgenoot van een Belg.

Aan de betrokkene werd een verblijfsmachtiging toegekend net omwille van het feit dat haar partner gerechtigd was om in België te verblijven. Het verblijfsrecht van de man van de betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2011 omwille van het feit dat een schijnhuwelijk aan de basis lag van dit verblijfsrecht. Dit verblijfsrecht van haar man, dat op een frauduleuze wijze werd bekomen, ligt dus ook aan de basis van de tijdelijke machtiging tot verblijf van mevrouw. Het is net omdat de man legaal in het rijk verbleef dat de aan de betrokkene een tijdelijke machtiging tot verblijf werd toegestaan door de dienst vreemdelingenzaken.

Gezien het huwelijk van de heer A.A. {...} pas definitief werd nietig verklaard op datum van 03/11/2010 en gezien de betrokkene actief heeft meegeholpen met het misleiden van de Belgische staat (fraus omnia corrumpit), wordt het verblijfsrecht van de betrokkene beëindigd.

De andere argumenten die door de betrokkene werden aangehaald in haar aanvraag tot regularisatie d.d. 03 07 2007 kunnen eveneens worden weerlegd. Ten eerste beroept de betrokkene zich op de wens om haar gezinsleven in stand te houden en verder uit te bouwen. Daar de betrokkenen beiden de Marokkaanse nationaliteit hebben, belet niets ervan om hun gezinsleven verder uit te bouwen in het land van herkomst Ook werd de betrokkene werd destijds onderhouden door haar man, maar daar deze laatste geen verblijfsrecht meer heeft in België kan hij onmogelijk op legale wijze instaan voor het onderhoud van zijn gezin. Ook stelde ze dat het onmenselijk zijn om de betrokkene en haar zoon terug te sturen naar Marokko, Echter de betrokkene motiveert niet waarom dit onmenselijk zou zijn, noch staat ze de het onmenselijke karakter van haar terugkeer met bewijzen. Daar het dus gaat om een loutere bewering kan hieraan geen geloof worden gehecht Het feit dat de betrokkene de wil heeft om zichzelf te integreren Is lovenswaardig, doch zij toont niet concreet aan waarom dit een grond zou vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen Eventuele integratie en duurzame locale verankering volstaat niet om een machtiging tot verblijf te verkrijgen aangezien haar eventuele integratie geenszins opweegt tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst. Daarenboven is de integratie net gevolg van een frauduleus mechanisme dat de betrokkene heeft ontworpen om een verblijfsvergunning te bekomen. Het feit dat haar kind schoolgaand is, is een reel feit, maar er is geen bewijs dat het kind niet in het land van herkomst naar school kan gaan.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt het volgende:

“1. Algemeen juridisch karakter: Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.¹ Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.² Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motie ven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen ver antwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grond slag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.³ Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt. 2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht: De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verweester stelt dat verzoekster valse of misleidende informatie of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Verzoekster werd n.a.v. haar verzoek dd. 3/7/2007 geregulariseerd. Verzoekster diende tevens op 30/10/2009 een verzoek tot regularisatie in gesteund op het criterium 2.8B. Hieromtrent werd nog geen beslissing genomen. (stuk 33) Verweester heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Er werd op geen enkel moment rekening gehouden met de argumenten zoals weergegeven in het verzoek tot regularisatie dd. 30/10/2009. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist; Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat bovendien een artikel wordt aangehaald (art. 13S3,3°) zonder de desbetreffende wet te specificeren. Dat verzoekster er dan ook het raden naar heeft op grond van welke wetsbepaling de beslissing gebaseerd is. De rechten van verdediging werden dan ook geschonden. Zij heeft evenmin ooit de intentie gehad om welke inbreuk dan ook te plegen. Dat het middel bijgevolg ernstig is. ”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 13 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekster heeft meegeholpen met het misleiden van de Belgische staat.

2.1.3. Waar verzoekster in verband met de juridische grond stelt dat de verwerende partij enkel een artikel heeft vermeld zonder te specificeren om welke wet of welk besluit het gaat, wijst de Raad erop dat – niettegenstaande de “wet van 15 december 1980” niet staat aangeduid – de verwerende partij de juridische grond woordelijk heeft geciteerd in de bestreden beslissing, zodat verzoekster wel degelijk kennis heeft van de juridische basis van de bestreden beslissing:

“Art 13 §3, 3° De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd In het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België Indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of ander onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Nu de bestreden beslissing een toepassing vormt van artikel 13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en geenszins van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet derhalve niet dienstig worden opgeworpen.

2.1.4. Waar verzoekster nog stelt dat er nergens een motief is opgenomen in de beslissing omtrent haar aanvraag van 30 oktober 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009), en waarover volgens haar nog altijd geen beslissing is genomen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 17 november 2010 deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd en dat deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gegeven op 24 november 2010. Verzoeksters betoog mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad ziet niet in waarom de gemachtigde hieromtrent nog bijkomend zou moeten hebben gemotiveerd, dit te meer nu het voorwerp van dit beroep het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2011 betreft dat gesteund is op artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze. Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, 1, 1666). Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werden zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bevestiging van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden. Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 28/10/2011. Dat volledig ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009 zonder dat er sprake is van enige fraude of misbruik. Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan al de gestelde criteria. In de bestreden beslissing wordt volledig ten onrechte aangehaald dat de echtgenoot van verzoekster zijn verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met Mevrouw P.K. {...} heeft bekomen. Op 20/6/200 1 dient de Heer A.A. {...} een verzoek tot regularisatie in o.v.k. art. 93 van de Vreemdelingenwet. De beslissing inzake onontvankelijkheid dd.

9/2/2004 wordt aan de Heer A.A. {...} betekend op 17/3/2004. (stuk 1) Op 10/3/2004 wordt een attest van immatriculatie afgeleverd geldig tot 9/8/2004, alsmede een rijbewijs. (stuk 2 en 3) Op 10/3/2004 wordt een aanvraag tot vestiging ingediend door de Heer A.A. {...}. (stuk 4) Op de aanvraag wordt verkeerdelijk gemeld dat de Heer A.A. {...} alleenstaande is. De gegevens van zijn toenmalige echtgenote worden tevens vermeld op de aanvraag tot vestiging. De Heer A.A. {...} en Mevrouw P.K. {...} zijn op dat moment nog steeds gehuwd, doch leven feitelijk gescheiden. Op 16/4/2004 wordt de Heer A.A. {...} in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12/3/2004 (bijlage 20) (stuk 5) Bij aangetekend schrijven dd. 21/4/2004 wordt een verzoek tot herziening ingediend bij de minister van binnenlandse zaken. (stuk 6) Bij schrijven dd. 23/11/2005 wordt medegedeeld door DVZ dat de verblijfsituatie van de Heer A.A. {...} geregulariseerd wordt. (stuk 7) Nergens wordt vermeld dat de Heer A.A. {...} geregulariseerd werd op grond van zijn huwelijk. Dit is een volstrekt verkeerde gevolgtrekking. De Heer A.A. {...} heeft nooit een recht op verblijf verkregen middels het schijnhuwelijk. De Heer A.A. {...} werd geregulariseerd op grond van zijn langdurig verblijf in België, niets meer of niets minder. Deze gegevens werden ook zo vermeld in het verzoek tot regularisatie dd. 30/10/2009, doch hieromtrent wordt in alle talen gezwegen. (stuk 33) Op 23/3/2011 werd het verblijfsrecht van de Heer A.A. {...} ingetrokken; er werd geen bijlage 13 opgesteld gezien er nog een aanvraag tot regularisatie lopende is. (stuk 35) Deze informatie werd niet vermeld in de bestreden beslissing; verzoekers daarentegen hebben niets verzwegen. Hoe verzoekster actief zou meegeholpen hebben met het misleiden van de staat is voor haar een raadsel. Op het moment dat verzoekster in het huwelijk trad te Marokko met de Heer A.A. {...} had zij totaal geen weet van enig voorafgaand huwelijk, dat achteraf nietig werd verklaard. Verzoekster werd trouwens nooit vervolgd voor valsheid in geschrifte of fraude. Het nietig verklaard huwelijk kan onmogelijk aan verzoekster verweten worden of ten laste worden gelegd. Verzoekster dient niet in te staan voor de eventuele fouten van haar echtgenoot. Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 28/10/2011 1. (stuk 48) Verweerder heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd. Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden geleet op alle aan gehaalde bovenvermelde redenen. Dat het middel bij gevolg ernstig is."

2.2.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3. Waar verzoekster stelt dat zij zich wel degelijk kan beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.1.4.

2.2.4. Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat haar echtgenoot (de heer A. A.) zijn verblijfsrecht heeft gekregen op basis van zijn huwelijk met mevrouw P. K. Zij betoogt dat haar echtgenoot op 23 november 2005 geregulariseerd werd op grond van zijn langdurig verblijf. Zij benadrukt dat haar echtgenoot nooit recht op verblijf heeft gekregen middels zijn huwelijk.

De Raad wijst er evenwel op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot op 10 maart 2004 een aanvraag tot vestiging indiende in functie van zijn Belgische echtgenote P. K. Op 12 maart 2004 wordt deze aanvraag geweigerd doch verzoeksters echtgenoot dient hiertegen een verzoek tot herziening in. Ingevolge dit verzoek tot herziening wordt verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een bijlage 35 (voorlopig verblijfsdocument). Omwille van een korte samenwoning met zijn Belgische echtgenote wordt de vestiging toegestaan op 23 november 2005 en wordt aan de echtgenoot van verzoekster een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd op 7 december 2005. Dat de echtgenoot van verzoeker wel degelijk de vestiging verkregen heeft in functie van zijn nadien nietigverklaard huwelijk, blijkt trouwens duidelijk uit het verzoek tot herziening van 21 april 2004, zoals verzoekster ook bij haar beroep heeft gevoegd:

"(...) Er werd verkeerdelijk ingevuld dat cliënt verzoekt om vestiging om vestiging in België als alleenstaande. Er diende geschreven te worden dat cliënt verzoekt om vestiging in België als echtgenoot van Mevrouw P.K. {...}

(...)

Op grond van het huwelijk werd er aan cliënt dan ook volledig terecht op 10/3/2004 een attest van immatriculatie afgeleverd geldig tot 9/8/2004 alsmede een rijbewijs (...)"

Het instemmen met het bovenvermelde verzoek tot herziening door gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 23 november 2005 bevestigt dit dan ook. Verzoeksters betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat haar echtgenoot wel degelijk via zijn huwelijk met mevrouw P. K. verblijfsrecht heeft gekregen én dat het huwelijk van verzoeksters echtgenoot met mevrouw P. K. op 3 november 2010 nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk.

2.2.5. Waar verzoekster stelt dat zij op het moment van haar huwelijk met de heer A. A. geen weet had van enig voorafgaand huwelijk, wijst de Raad erop dat verzoekster met deze loutere bewering geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Alles wijst er erop dat zowel de heer A.A. {...} als mevr. E.B.O. {...} op de hoogte moeten geweest zijn van de huwelijksituatie van de heer A.A. {...}. Hun kind is namelijk geboren op 05/06/2004 terwijl de heer A.A. {...} op 10/03/2004 een verblijf aanvraag op basis van zijn huwelijk met P.K. {...}. Beide personen hadden dus al een relatie vooraleer de heer A.A. {...} een verblijf aanvraag op basis van echtgenoot van een Belg.”

Bij nazicht van het administratief dossier kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat verzoekster eveneens op de hoogte moet geweest zijn van het schijnhuwelijk van haar echtgenoot met P. K. Immers was verzoekster op 12 augustus 2003 gehuwd, kreeg zij op 5 juni 2004 een kind uit dit huwelijk, en dit alles terwijl haar echtgenoot op 10 maart 2004 en aldus enkele maanden voor de geboorte van zijn kind, een verblijf aanvraag in functie van zijn huwelijk met P. K. Gelet op de intensiteit van de relatie van verzoekster met haar echtgenoot op een ogenblik dat hij verblijfsrecht trachtte te verkrijgen in functie van P. K. is het niet onredelijk te oordelen dat verzoekster op de hoogte was van dit schijnhuwelijk.

Het feit dat verzoekster nooit vervolgd werd voor valsheid in geschrifte of fraude, doet hieraan uiteraard geen afbreuk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt het volgende:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden aangezien niet alle elementen vermeld of onderzocht werden. Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen. Niettegenstaande verzoekster voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie werd toch een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen. Dat immers verzoekster in haar verzoek tot regularisatie dd. 30/10/2009 zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een lokale verankering en een arbeidscontract. Dat verzoekster voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie. Dat deze elementen blijkbaar nog niet onderzocht werden door verweerster, Dat verweerster ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd. Dat de aangehaalde argumenten van het bevel om het grondgebied te verlaten reeds gekend waren op het moment dat verzoekster geregulariseerd werd. Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij de inhoudelijke criteria voor regularisatie, met name het criterium 2.8.B waarop zij zich beriep in haar aanvraag van 30 oktober 2009, niet onderzocht werden, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.1.4. Het betoog van verzoekster mist dienaangaande feitelijke grondslag. Waar verzoekster meent dat de aangehaalde motieven in de bestreden beslissing reeds gekend waren op het ogenblik van de regularisatie van haar verblijfstoestand kan zij evenmin worden gevolgd. Immers blijkt dat het huwelijk pas op 3 november 2010 door het hof van beroep werd nietig verklaard, dit terwijl verzoekster reeds op 10 juni 2009 in bezit werd gesteld van een tijdelijke verblijfstitel. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris

voor Migratie- en asielbeleid het arrest van het hof van beroep afwacht inzake het huwelijk van verzoeksters echtgenoot met P. K. alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekster maakt derhalve met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

“De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet; De eventuele fouten van de echtgenoot van verzoekster kunnen haar onmogelijk ten laste worden gelegd. Dat verzoekster voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie en deze dienen voor iedereen op dezelfde manier te worden toegepast. Indien verzoekster alleenstaande zou zijn geweest, dan was er nooit een bevel om het grond gebied te verlaten betekend geweest, dan was er geen vuilte aan de lucht geweest. Immers, alle inhoudelijke criteria zijn vervuld voor regularisatie. Thans wordt er een situatie aangehaald waaraan verzoekster geen deel heeft. Laat staan dat zij hier actief aan meegewerkt zou hebben. Dat verzoekster steeds te goeder trouw is geweest en haar niets ten kwade kan geduid worden. Dat dit een regelrechte schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Dat het middel dan ook ernstig is en gegrond.”

2.4.2. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

In casu stelt verzoekster dat indien ze alleenstaande zou zijn geweest, er nooit een bevel om het grondgebied te verlaten zou betekend geweest zijn en dat alle voorwaarden voor regularisatie vervuld zijn. Zij betoogt dat thans een situatie wordt aangehaald waaraan zij geen deel heeft.

De Raad wijst erop dat verzoekster met dit betoog niet aantoont dat er in casu een verschillende behandeling is ingesteld tussen de categorieën van personen die niet berust op een objectief criterium en op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Verzoekster geeft niet aan tussen welke verschillende (algemene) categorieën personen dan wel een onderscheid gemaakt wordt. Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeksters aanvraag om regularisatie op grond van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 op 17 november 2010 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, dus bijna een jaar eerder dan de bestreden beslissing. Ook waar verzoekster betoogt te goeder trouw te zijn geweest, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.2.5. Een schending van het gelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van redelijke termijn.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Verzoekster diende haar eerste aanvraag tot regularisatie in op 3/7/2007 en vervolgens op 30/10/2009. (stuk 33) Verzoekster heeft ongeveer 2 jaar gewerkt om thans een bevel te krijgen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd geregulariseerd op 10/6/2009 en ruim 2 jaar later valt er een bevel om het grondgebied te verlaten uit de lucht. Meer dan 4 jaar werd verzoekster in het ongewisse gelaten, meer nog de schijn was gewekt dat verzoekster ten definitieve titel geregulariseerd was. Er kan dan ook moeilijk staande worden gehouden dat de bestreden beslissing binnen een redelijke termijn ter kennis werd gebracht aan verzoekers. Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.5.2. Waar verzoekster de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen.

De Raad wijst erop dat in casu de datum waarop de fraude is komen vast te staan relevant is. Dit is in deze de nietigverklaring op 3 november 2010 van het huwelijk op basis waarvan verzoeksters echtgenoot zijn verblijfsrecht heeft gekregen, wegens schijnhuwelijk. Dit betekent dat er tussen dit moment en de bestreden beslissing ongeveer elf maanden verstreken zijn. Dergelijke termijn is in casu niet onredelijk te noemen, te meer kan aangenomen worden dat een grondige analyse van het dossier noodzakelijk was om te determineren of verzoeksters verblijfsrecht diende beëindigd te worden en haar het bevel om het grondgebied te verlaten diende gegeven te worden, hetgeen in casu als een ingrijpende maatregel beschouwd kan worden. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER